

உ.தயதாரிகை MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

கம் புத்தகம். சஞ்சிகை யச.] துணைக்கூறு. ஆங்கிலம். உள் தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, July 26, 1849. [Vol. IX. No. 14.]

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year. The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published, and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

POINT PEDRO—Rev. E. J. ROBINSON.

GATTAVELY—Mr. J. WHITE.

TRINCOMALEE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

TRANQUEBAR—Mr. JEREDDIAH ADAMS.

BATTICALOA—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUTZ.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COV.

நாற்சமையகோளரி.

எம் கரண்டம்.—லம் பிரிவு.

காலமுந்தா ஏறுகடந்த லாக்குமுக்கிற மீந்த கான்முடிமுறுகிப்போய் யிருநருந் லுயிந்த மண்டே ந்தப் பாட்டிகாதுயல் விஸ்வந அலாரம் வினாவுவோ மான. என்யித்தி திரிமுத்திகன் முன்று பேரும் இ ந்த லோக முாயைமை நீதிக்க கலையோமாட்டாம் ல் நரகத்திலே முறுகிப்போளுக்கென்று சொல்லுகிற இப்படிக்கொத்த வினா மனதில் எலகத்தைச் சிறுபுகைப் பாத்நிவான்களையிருக்கக் கூடுமோ? இவ்வுயல்வாமை நீதிவெண்பாலிலே சொல்லியிருக்கிறதேதென்றால், வெண்ணா.

விதியால்வருவதில்லாவிதேத்தோர்தாங்கள் மதியில் வாழ்வதோன்றில்லைப் புதிதோற்றுச் சங்கரனுமையமேற்றாண்டான் தடங்கடலுக்கு மங்கை புடன காசோன்றாண்மால், என்பதில் இந்த மதத்திற்குத் தூதரான எவ்வளவுவனும் பத்திகெடுத்தல், முதலானது, அது அந்ததில்லா விந்தித்த ப்போருளையும், இரண்டாவது சந்தையுங் கேட்க்கையுங் சிறித்ப அடல்பாடலுங் கோர்த்து சம்பந்தமேற்றும், முற்றுவது பணம்பரிக்கிற வித்தைமேன்றுத் தெரிவிப்பதே நோன்றுகின்றதாம் இதை நீங்கள் நன்றாய்த் தியானித்துப் பார்த்தால் இவர்கள் பராபரனா சிவபூத்கம்பட்ட மனுஷரேயல்வால் பராபரவல்துவேன்று பரிச்சேத்துச் சொல்லவே கூடாது. அநேதென்றால் அவர் விதித்தபடி சிவன் ஊர் ஊராய் பிச்சையிர்த்துண்ணுய்மேறுவாயிருக்கின்றது.

ஆண்டபொருளையறிபாநன்செய்ததும் மாண்டுமத்தக்கவனத்தும். இத்தும் மனிதர்களை அதிக கேட்டுக்குப்படுத்துகின்றது. விஷநேறு தன் பண்சாநியோகெடவனவாசநிரியவும் உலோரஞ் சுற்றுவாயியிறேன்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதுவாய்வல்லாம் மற்றத் தேவர்களுடைய நடபடிகளைச்சோதித்துப்பார்க்கவேண்டுமாயாகில் அவைகளுள் அப்படித்தான் விஸ்தாரமாயிருக்கும். அதே பப்படிவென்று, தேவர்களுக்கெல்லாம் தவறாய்விருக்கப்பட்டவன் தேவேந்திரன். இந்தத் தேவேந்திரனுக்குப் பண்சாநி சசி. அவர்க்கப்பாக்கியங்கடனேதென்று கேட்பீர்களாகில் போக ஸ்திரிகள், அம்மை, உறுவசி, திலோத்தகம், மேனகைபென்னப்பட்ட ஸ்திரிகள். அனுபோகம்ல்லாமல் வேறில்லை, பன்றி நாய்கள் முதலாய் தங்கள் காலகாலமறிந்துகூடும்.

இவர்களுகவேன்றால், அந்த மிருகங்களைப் பார்க்க எல்லாவற்றிலும் கடைபிடித்து அவல்லாசனமான அனுபோகங்களைச் செய்கிறதினாலே மோட்சமடைவலாமென்று போகித்துச் சொல்லுகிறார்.

ள். இப்படிக்கொத்ததேவேந்திரன் கவுதம் மகாமுனியினுடைய ஸ்திரி அகலியாபேரினே மோகித்து அவளைக் கற்புதிகிறதற்காக சேவல் வேகத்தெறித்துக் கவையினாலே அந்தக் கவுதம் இரிஷி போமுது விழுகிற நேரமாயிற்றென்று எழுந்திருந்து இஸ்நானத்துக்குப் போன பிறகு அந்தத் தேவேந்திரன் அகலியாவைக் கற்புத்தந்தான். கவுதமன் மறுபடியுந் தன் வீட்டுக்கு வந்து நடந்த அகாரியத்தை அறிந்து தன் ஸ்திரியைக் கல்லாய்ச் சபித்துப்போட்டதும்ல்லாமல் அந்தத் தேவேந்திரனுடைய சிசினமற்று விழுகிறபோதும்படியாயுஞ் சரிமெல்லாம் ஆயிரம் போனியாய்ப் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டான். அந்தச் சாபத்தின்படியே அவனுடைய சரிம அவலெட்சனை சூழாமல்பயோயிறும். அப்போ தேவர்கள் தங்கள் தவறாய்கிறதேவேந்திரனுக்கு அட்டின் சிசினத்தைஅறுத்து டட்டிவைத்தார்களாம். ஆனபடியினாலே அவனுக்கு மோஷாண்டனென்கிற பேருண்டாயிற்றுதாம். இந்தப் பயித்திய லிகாமான கதைவை லிகவாயித்திரனென்கிற இரிஷி இராமனுக்குச் சொன்னதென்று இராமாயணம் பாலகாண்டத்திலே சொல்லியிருக்கின்றது. இந்தப் பிரகாரமாய்க் கற்புதிந்த அகலியாவையும் இன்னம் அப்படிப்பட்ட நான்கு குற்பெண்களையும் பஞ்ச கன்னிகைகளென்று விசேஷமாய் முன்று காலத்திலேயும் பிராமணர் இதிலுயர் சொல்லியிருக்கிற கலோகத்தைச் சொல்லிப் பிராந்தவண்பண்ணுகிறார்கள். அந்தக் கலோபமென்னெனில், அகலியா, அரோபா, சீதா, தாரா, வண்டோதரி, இஸ்மிருதா பஞ்சகன்னியாஸிரமாதோ நீத்திய மகாபாதக நாசம்.

வது. அகலியை, துரோபை, சீதை, தாரை, வண்டோதரி, என்ற பஞ்ச கன்னிகையாய் நீனைத்தால் நீத்தியுஞ்சேய்கிற மகாபாதகங்களுல்லாம் நாசமாய்ப்போமென்றவாறு. இத்துச் கலோபத்தை பிராமணர் முன்றுகாலமுஞ்சொல்லிப் பிராந்தவண்பண்ணுகிறார்கள். முதலாவது, இதிலே கவுதம் இரிஷியினுடைய பெண்சாதி அவலியை மேய்வேந்திரனேடு கேசித்தனம்பண்ணிக் கல்லாய்ச் சபிக்கப்பட்டவன். வது துரோபைபோது பஞ்சசபாண்டவர்களாகிய தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்ற ஐவருக்கும் பெண்டாயிருந்து கன்னவையும் இச்சித்தவன். நவது. இராமன் பெண்சாதி சீதைபோலிராவல்லெனெடுத்துப் போனானாலே ஈண்டப்பட்டவன். சவது. வியாழ பகவானுடைய மகனல் தாராரோ அருவைய சீவனுதிய சந்திரனேடு கூடினவன். குவது. இராவணன் பெண்சாதி பெண்டோதரிபோ இராட்சத்தி. இப்படிக்கொத்த துன்பென்களை நீனைத்தால் மகாபாதகங்களுல்லாம் நாசமாய்ப்போமென்பது முறையினம். சிவனுக்குக் கயிலாயமும் விஷ்ணுவுக்கு வைகுண்டமும்புகிறப்போலே இந்தப் பஞ்ச கன்னிகைகளுக்குத் தங்களைப் பிராந்திக்கிறவர்களுக்குக் கோடுகிறதற்கு யாதோரு பதவி உண்டோ? இந்தப் பிரதாரமாக இவர்கள் பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டபேர்களை வணங்கித் தங்கள் பாவத்திரைண்டிடுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிக்கொத்த பேர்கள் உலகத்தைச் சிருட்டிக்க இராட்சிக்க அழிக்கப் பாத்நிரவான்களல்ல.

பேரின்பமான விருத்தம்.

ஒருவனே தேவனென்று உலதன்னோரறிந்திருந்து பரகதிகொடுக்கமேலாம் பராபரப் போருண் நம் பாதருவையம்மக்கள் நல்லுந்துவோர்தாம் நம் பரகதியிறுந்தெப்போதும் பாழ்நகடைவார்மாதோ.

விருத்தம்.

முறவால் முறவல்லால் முப்பத்துமுன்றுகோடி தேவர்கள் செய்வக் கேட்டிறேறிநின்றுந் தவறும் நாம் நாவல்லமுறவையுளனுளனென நன்முயிர்க்பாவகாரிவரைத்தன்னிப் பராபரக்கடிமையாவார்.

விருத்தம்.

இல்லாவையகத்திருத்திப்பிறதாரத்திச்சிப்போர் என்னுதேவர்களுக்கிடில் செல்லாமற்போருதேவர்களுகென்றுத் தேவர்களுக்கிடில் கொடுத்து தேவபாரோ பொல்லாவென்றிவைபெல்லாந் தவிரவே நோருகத்தின்படி கல்லார்களுவைப்பாக்கி நல்லோருக்குக்கயிருந் கடவுளனை நாயுயலாக் கடுமையென நடப்பதாமே.

For the Morning Star.

A LOVER OF PEACE SPEAKETH HIS MIND.

The Correspondent in the Morning Star, No. 8, of the 26th May, who signs himself a "Peace Maker," may perhaps by a little attention to the following questions promote his laudable object with greater prospect of success. The Editor of that paper will therefore it is supposed not object to insert these questions in one of its future issues.

Is the moral character of individuals likely to improve, when religious opinions are controverted in an uncharitable spirit?

Which of two parties benefits most from such controversies,—the champion who attacks with zeal, or his opponent, who, with discretion, abstains from resistance? Is silence always equivalent to assent?

What direct advantages have disputants derived from religious controversies during the last three centuries?

How are opinions dogmatically and tauntingly expressed, to be reconciled with the modest and mild spirit of Christianity?

Are such opinions to be considered as the perfection of mental attainments?

Do they call forth calm reflection or angry feelings? Why may not the happy compromise of religious differences which has already taken place amongst some Christians be also extended for the mutual benefit of other Christians?

Does compromise really mean participation, are the two terms synonymous,—does the disapproval of an opinion or practice, imply a moral obligation to hold it up to derision and contempt, when, by such an act, the religious sense of a fellow creature, is so grievously wounded, as to excite uncharitable feelings in his breast?

Are religious opinions not generally derived from others rather than being self-formed?

Can such impressions, strengthened by social sympathies, be easily eradicated?

Has not Christianity a nobler aim than that of promoting criminalities and recriminations?

Is a temperate practice of that stamp reconcilable with the Christian disposition of faith working by love?

How is the spirit which breathes throughout the 14th Chapter of the Epistle to the Romans, especially in the 1st, 3d, 4th, 5th, 10th, 13th, 17th, 19th, 20th and 22d verses in accordance with that in Peace maker's questions.

Which may be the contracted and the enlarged sense of Matthew vii. Chapter 1—5 and verse 12th?

Does the whole Scripture of the 2d Chap. of the Epistle to the Romans, and the 2d Chap. of the 2d Epistle to Timothy from verse 22—26th, sanction the assumed right to hold out to ridicule opinions conscientiously venerated by a considerable number of Christians, and which opinions have been too bitterly controverted during three centuries?—and has that been to the edification of Christendom?

John,

April 26, 1849.

A LOVER OF PEACE.

We hope "a Lover of Peace" has as kindly a spirit towards Protestants as the questions he has asked would seem to indicate. But he must not attempt to claim for the Roman church any other disposition towards heretics than what is authorised by her own books that treat on the subject, and by her practice where she is able to influence the civil power to execute her will. It is absurd to talk of a compromise between parties, one of which consigns the other by its articles of Faith, to everlasting damnation.—The only way to stop controversy on religious subjects is to stop men from thinking. This the Roman church tries to do. "Believe what the church believes; believe what the priest tells you; receive every thing they say in implicit faith and you will be saved," says the Roman dogma. Those who can lull their consciences to sleep on such a pillow, are much to be pitied. It is to be feared they are purchasing present peace for future remorse. We say to every man, make the Word of God the sole ground of your faith, and believe nothing taught by your priests, except as it accords with Scripture.

When religious errors exist, controversy is not an unmixed evil. It raises a storm perhaps, and disturbs the peace of the disputants and their friends for a time; but when the storm is over, truth is seen more clearly and advantages are gained.—Charity is indeed a

cardinal virtue of Christianity, and is too often overlooked by men professing to be Christians; but charity, however it may obtain with individual Romanists, cannot be consistently recommended by them till they have altered their creed, which now admits of no salvation out of the fold of the Roman church. More than this, the Roman Church, as a church, knows nothing of charity. In proof of this, we refer to the evidences of her murderous cruelty brought to light by the opening of the dungeons of the Roman prisons since the Pope was driven off. Appalling proofs thus been brought to light of the past tyranny and crimes of the Papacy. "Already horrors have been disclosed sufficiently awful to make the ears of all who hear to tingle. There are the ranges of cells, with their iron grates, where the prisoner was caged like the wild beast; there are the trappings through which the victim fell, to become a mass of mangled bones and blood at the bottom. There are the recesses in the wall,—those living tombs where the victim was immured centuries ago, and where the gaunt skeleton is still found standing. There are the inscriptions of the wretched men who occupied these dismal cells, and though the frail characters were traced in some instances a century and a half ago, the stone, faithful to its trust, still bears the protestations of their innocence. And there,—hurrible to be told,—are the fire-kilns, where human skeletons by hundreds were calcined and reduced to ashes." The deeply interesting account of these excavations, given by no unfriendly pen, that of Father Frost, the Roman correspondent of the *Daily News*, we shall publish in our next No.

ல்கட்டுவோமோ அச்சுமகத்திலிருந்து பிரபுக்கள் வாக்குபண்ணினார்களே. இவ்விதமான பிரபுக்கள் கொச்சுக்கொண்டபண்ணின வாக்குறோர்கள் எஃகிலும் முனித்கென்றுபாருங்கள். முற்பயணியில் பவுண்டியூதல் கட்டுவோமோ என்று வாக்குபண்ணியும் அவர்கள் நன்கொண்டபாசுக்கொடுத்து பணம், முவாயில் பவுணுத்துக் கொடுத்துக்கொண்டதும், அவர்கள் கையொப்பம்வைத்து மாதவியுங் கொடுத்த பணம் முதன்முதலா நாற்பத்துமூன்று பவுண்டியோ கொண்கும். அதுவும் முவாயில் பவுண்டி பணத்தின் வட்டியுங்கட்டி மாதவியுக்கு அன்புத்து ஈடுபட்டபவுணுத்துச் சேர்ந்தது. அந் பணங்கட்டி வட்டிக்குச் செலவாகித் தாழ்த்துச்செலவு, படிப்பிசு ஏற்பட்டபின்னாள் எழுநூறுபேர், அவர்களைப் படிப்பிசுக்கும்படி, சிசுமிக்கப்பட்ட உவாத்திமாருமோயித்தி, ஐனும் படிப்படியும், நாளுக்குள்ள, மாதாந்தவரவு தரையவகுச் செலவு அறிப்பட்டவும் எதுவாயிற்று. உவாத்திமாருக்குமோ சம்பளங் கொடுத்துக்கொள்ளக் கட்டவில்லை. அவர்களும் படிப்பிக்கமாட்டோமென்று கோவலிட்டார்கள். சிறப்பணம் அசுப்படுமென்று எண்ணிய பள்ளிக்கட்டத்தை வாடைக்குக்கொடுத்துப்போட்டி அந் படுவவாய் ஒரு பள்ளிக்கட்டத்தைக்கட்டினார்கள். பாருங்கள்! ஸ்கூல் கண்கொண்டபாசுக் கொடுத்து பணத்துக்குச் சேர்ந்தவாடு. ஒன்றுவட்டித்திற்பு பதின்முன்று பவுண்டி. முன் மாதமொன்றுக்கு நாற்பத்துமூன்று பவுண்டி கொடுத்தது. இப்போது ஒன்றாக மாதமொன்றுக்குப் பதினாறு சிலிங்குத் சேர்ந்தது. இப்படி பதினாறு சிலிங்கையுங் கையொப்பக்காரரிடம் போய் அறவிட்டுவெகுதிறவாக்குச் சம்பளம் பதினாறு சிலிங்கு. வெதுகெட்டிச் சுண்டங்காய் அரைபணம் கணக்கில் முக்கார்பணமென்று சொன்னது சரியாய்ப்போயிற்று. இதே இங்குமெத்திற்பு படிப்பிக்கப்பட்ட பிரபுக்களுடைய சந்தி!

இச்சங்கத்தின் பிறிதில் உருடாக்கப்பட்டதில் வரலாற்றுமும் அச்சுமகத்தியோர் இன்ன கோக்கத்திற்கென்று யாதொருதிற்பில்லாமற் பெற்றுக்கொண்ட பவுண்டி கருக்கொண்டது. சிறிது காலத்துக்குள்ளாகமாய் பெற்றுக்கொண்ட பவுண்டி துறாமசு. அந்தந்த வர்களில் மிசியானியோமோட்டி வாங்கிச்செலவாய்பண்ணின பவுண்டி கருக்கொண்டது. அந்தந்தவர்களுக்கும், மேலும், பிரசுங்கம் பண்ணிச் சுமையிலாகத் தருமாறாத் தாயார்க்கும் அவர்கள் பின்னகரைப் படிப்பிசுக்கும் கோக்கமாய் மேற்கொல்லிய முழுத்தொகையில் பிறிட்டு வெடுத்து வைத்திருக்கும் பவுண்டி உயிது.

உதயதாரகை.

துவாசகரு ஆடி மாதம், உசு, தேதி.

கோழம்பு.

திருநெல்வேலி தாலுகாவைச்சேர்ந்த காலியிப்ப டுனத்திலிருந்து கொழும்புக்கடுத்த கொள்ளுப்பிட்டியில் வந்திருக்கும் மலேசேசுக்குத்தவலையு மண்டலியாகிய காட்டுருனிச்சி என்பவன் இங்குமாதம் ஒன்பதாம்தேதி வயிறுநோந்து மூன்று அன்புவினைகளைப்பெற்றான். இரண்டு மணித்தியாலத்தக்குள் ளாக ஒரு துழுவைபுத்தாய் காலச்சென்றுபோய் வலிட்டார்கள். மற்ற இரண்டு குழுவைகளுக்கு சுலாசம் இருக்கிறார்கள். இதுவான் கண்ணிலேவைக்கொண்டகாலியமேயல்லாமற் கேள்விப்பட்ட காலியமல்ல இப்படிக்கு.

த. சுவாமிமுத்து.

"வேன்றி!" என்னும் புகைக் கப்பல்.

காலியில் ஈங்குயம்போட்டிருந்து இங்கு புகைக் கப்பலில் வைத்திருந்த கரித் துவியலில் இந்த மாசில், மகசு, தேதி கணிச்சிதமையிலென்று பற்றின நெருப்பு மெத்தப் பிரயாசனத்தில் ஈங்குமட்டது. அங்கு கரித்துவியல்களுக்குக் கீழாகப்போட்டிருந்து நெருப்பு வலியப்பற்றுகக்கூறிது பொருள்களிலே நெருப்புண்டாகிச் கரியிலே பற்றினதாகக் காண்கோண்டது. அதுவும் இந்தக் கப்பல் சுழத்திச்செல்லிச் சூடிப்போயுதுவேனயில் இவ்விதமான அபாயம் நேரிடாது தேவகிதையெய்யாகிய மற்றபடி உய்யல். கரிமெரிப்பில் உருவிகுச் சிறுநெருப்புச் சேயிலிணைத்திலும், அது மற்றவான் பதினேழாரு தேதி எதிபுது என்னுங் தேசத்தக்குப் பாய்வினது ஒடிப்போயினது.

கருத்தா—வண்ணுர்பந்தவண்.

இன்றைக்குக்கேர்த்தவைய இரண்டு மூன்று வருடத்திற்குமுன் பிரபுக்கள் துவத்திற்கேர்த்த ஒரு மாதங்கட்குள் இன்றாமாதத்தை வேறுத்து மென்றுமாமாசு சிறித்திலுமாக்கத்தைப் பற்றிக்கொண்ட காலத்திலுக்கு கருத்தவரில் பிரபுக்கள் கசலரும் ஒரு மிகத்திறனோ உக்கிரமனனோபய்கொண்டிரு பிறுமர்கள உறுக்கி, இன்றுநேருத்து ஐராதல் புகுரிமாருடைய பள்ளிக்கட்டத்திக்கு வினோமாதத் தங்கள் கோவையு, இங்குக்கேர்த்த பின்னாளைப் படிப்பிசுக்கும்பொருட்டு ஓர் பரித்தமான் பள்ளிக்கட்டம் போடுமபு. என்ன, முப்பதினாயில் பவுண்டி முத

காலவகுடே கடலிருந்து படிப்பது நமது சாதி மரபுக்காகாதென்றுமுடிப்போய்த் தங்கள் செலவாய் படிக்கப்பட்ட வண்ணுர்பந்தவண்ணியில் இன்றைக்குக்கேர்த்தவைய இரண்டொரு வருடத்திற்குமுன் கட்டினை பள்ளிக்கட்டத்தின் ஏற்காலியலயம் என்பபென்றும் அதை ஏற்படுத்தின வண்ணுர்பந்தவண்ணியிற் படிக்க்குறையுடைய என்னும் என்பபடிச் சித்தியாக்கின்றும் ஆராதல் எங்கெங்கு அறிவித்துக் கந்தோஷமாயிருக்கும்.

கருத்தா.

வேள்கேத்தைச் சேர்ந்த வேறுக்கைப் பவனியாயிருந்துவகுச்சி வைத்தக்கேத்தைச்சேர்ந்த பவனியாயிருந்துவகுச்சி வாடிப்பட்ட பவனியும் ஏறாப்பதை துறாமாரிக்குத் பத்திகாந்தக்காப்ப போகப்பாடுவென்று பித்தாய் சிசுமிக்கப்பட்ட கருத்தாணிய் போலி அவிதாரி திட்டமான் கட்டவண்பண்ணிக்கூறி.

கீண்.

கோங்கோங்கு நாட்டைச்சேர்ந்த ஓர் சிவமத்தில் இலையாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பள்ளிக்கட்டத்தவாத்தியாயிருக்கின்ற வேறொரு மேயில் சமயர் என்ற பெயரைய்கொண்ட ஒருவர் மெக்கோ தீவில் இருங்கித் தேவவழியே போகையில், சீனர் பரிவாரத்திடன் திருவிழாவோ ஏதோ எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது சிறிதுநேரம் துலையையாதித்த உண்மையையக் கழறிப்போடு, அல்லாஹ்மோகமென்றுங்கள். அப்பொழுது அவர் தென்பிசு நுற்றமாமோகமென்றதிலும், சீனாரணனுடைய கட்டவண்படி அவரைப்படித்த மறியலில் வைத்தடைத்தார்கள். இதுகாலியத்தை அல்லல்க்கிலே தருத்தியாயிருந்த இங்கிலிக்ககாரக் கருபிக்காசு ஒருவர் கேள்விப்பட்டதே துலையை மறியலால் விடச்சொல்லி இராசாவைக் கேட்டபொழுது அவர் அதுதற்குச் சம்பதியாதுபோனதால், அநேக இங்கிலிக்ககாரர் ஆயுதத்தாதித்துக்கொண்டு கப்பலேறிவந்திருங்கிச் சீனாடன் யுத்தப்பண்ணி அந்தத்துலையை மறியலையிட்டெடுத்துப்போனார்கள். அந்நேரத்தில் இங்கிலிக்ககாரர் கட்டவெய்யுற்றுப் புகுத்திக்கொய் இரண்டையிர்களில் ஒன்றுபேர் காயப்பட்டதமன் ிருவன் உயிரிழந்து செத்தவிட்டான்.

கீனக் சிறித்தவன் ஒருவர் கொலையுண்டது.—கீனர் அதுசரித்தவரும் மிகக்கிடம் போய்மார்க்கமென்றுகித்தமையாக்கம் மாத்திரமே நித்திய இரட்சிப்புகாணாவாதையைக் காட்டுமென்றுத் சீனருவான் மெய்ச் குணப்பட்டதினால் அவனுடைய ஊரவர்களிற்சிலர் அவரைக்கு வினோமாதத் துரலோசவாப்பண்ணி அவரைச் சிறுநெருப்புன்னாமக் வேட்டிக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

சேட்சுமிசியோன் சங்கம்.

இச்சங்கத்தின் பிறிதில் உருடாக்கப்பட்டதில் வரலாற்றுமும் அச்சுமகத்தியோர் இன்ன கோக்கத்திற்கென்று யாதொருதிற்பில்லாமற் பெற்றுக்கொண்ட பவுண்டி கருக்கொண்டது. சிறிது காலத்துக்குள்ளாகமாய் பெற்றுக்கொண்ட பவுண்டி துறாமசு. அந்தந்த வர்களில் மிசியானியோமோட்டி வாங்கிச்செலவாய்பண்ணின பவுண்டி கருக்கொண்டது. அந்தந்தவர்களுக்கும், மேலும், பிரசுங்கம் பண்ணிச் சுமையிலாகத் தருமாறாத் தாயார்க்கும் அவர்கள் பின்னகரைப் படிப்பிசுக்கும் கோக்கமாய் மேற்கொல்லிய முழுத்தொகையில் பிறிட்டு வெடுத்து வைத்திருக்கும் பவுண்டி உயிது.

உலோவையுமியிசியோன்சங்கம்.

துறாமசும். அதுவகுத்து இச்சங்கத்திற்குடைய வரவுசெலவாவது. வரவு, க. கிஸ்ட்சுத்து சுதாசு பவுண்டு மசு சிலிங்குற் ஏபென்சும, செலவு, க. கிஸ்ட்சுத்து மசுத்துசாசு பவுண்டு சுசிலிங்குற் க. பென்சும.

கோலப்பினு.

கோலப்பினுலிருந்து மேலான் கத்தோலிக்க மிசியோனரிமார்ஸ் ஒருவர் துவக்குவேட்டையாடிக் கொண்டு வருவப்போது, புலகளைப் பிடிக்கும்படி கூட்டமாட்டிவருவதுக்குத் துழியில் விழுந்தார், அந்த கூட்ட அவருடைய இடுப்பை ஊடுருவிக்கொண்டு இடதுபுத்தாம்பாயாவேண்டு வெளிக்கிட்டு. அவர் அன்றுமுதும் கடுமாள வாதைப்பட்டிருந்தபொழுது.

கடித்தாரருக்கு.

மேலான்கத்தோலிக்க விசுப்புவாப்பற்றி உதயதாரகைமலமாய் அவருடைய ஈடைக்கிழவான் சிறிது காலியுக்கரைப் பிரசுருச்சுமயக் காண்பது அங்கென்று "சத்தியவசரி" எனக் கையொப்பம் வைத்து ஒருவர் முறையிட்டும், எக்கடித்தலில் அவரைப்பற்றிக் குற்றமாய் எழுதியிருக்குறையு. காட்டமற் போதும்படிப்பெச்சிற்ர். அவர் ஈங்குமசுக் அந்தமேதென்றெடுத்துக் காட்டுமாவய் காத்கிட்டிக்கும். மேலும், மேலான்சைபை சத்தியசைபையென்றும் புகுறெட்டுண்டிருக்கைய மலிதர்கட்டிய சைபையென்றும் எடுத்துக்காட்டுகிறபொழுது உதயதாரகையால் இடங்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். இன்னும், ஓராவும் போய்னென்றும் அவர் திருச்சையிற் பரிவணையாய். கொங்குலையு, உண்டாக்கினோமாய் அவர் ஓரூட்கிப்பேசி, மேலான்சைபையோடு சிறிதொருநாள் சைபைசைபையென்று உறுத்திப்பெச்சிற்ர். ஆ! அப்படித்தான்! அவர் உறுத்தியபேச்சுக்கானே அத்தாட்சியாதமென்று அவர் விண்ணத்தற் பின்னப்பெச்சையெழுத்தென! ஆகியும் இக்காலத்தின் ளவர்கள் அத்தாட்சியோ பந்தானமென்று அத்தாட்சிகொல்லக் கேட்கிறார்கள். அதுதென்னது? மேலான்சையையு அதிவெடிகப் பூசையு பப்பசுக்கித்தனமும் சிறிதவையு உண்டானதென்று. மேலத்திலிருந்து "சத்தியவசரி" என்பவர்த்தாட்சியெடுத்துக்காட்டுகில் அதை நாம் தடையினை அங்கீகரிப்போம். அவரார் கூடாதிருதல் விட்டுவிட்டோம். இதுகாலியத்தையுபற்றி விவிலியை ஈங்குப் பூசைஅத்தாட்சி.

"ஓர்சத்தியத்தினால்" என்பவர் அறியவேண்டது. இச் சத்தியத்தெருக்கு வினோமாதக் கட்டியாய் எழுதினசுதும் உகா வினோமாய் அதன் உண்ணர்கள் பவன்றதாயும் இருப்படியினால் அதுகச்சுமயாண்டிட்டாம். ளவாருமில் கத்தோலிக்கோடு வாழாக்க சமயவீத்தால் அவர்கள் வேறுக்கத்தை வாழவில்லாய். அவர் பெப்படுச்சொல்லுற் றவர் அப்படிச்சொல்லுகிற் ளவரு பசுவெண்ணையுத்தினல். அப்பொழுது ஈங்குக்குத் துலையையிட்டு இடங்கொடுப்போம். சிறிதுவேளை கத்தோலிக்கத்தக்கு வினோமாதக் கொடு கடித்தர்கள் வச்சினதன்.

கண்ணியில் ஓளிபாதம் பதின்முன்றுக்குதே கட்டு விலக்கிக்கட்டவையுபற்றி வண்ணுர்பந்தவண்ணியும்காலியமும் அதுமயம் கடித்தும், மேலக்கிப்பெண்ணப்பட்ட சிறிதுபரிசை கடிக்கொண்டு எண்ணிக்கை நேருச்சி துர்க்காண்டது. அந்திவகை ஒருத்திரவார் ஈங்குமயாகச் சிறிதுமோசத்தைச் செய்கிறார்களென்று புத்தாரிற் "சாமநாதி" என்பவர் அனுப்பிய கடித்தும் சிசுக்கத்தக்குக்கொண்டலலை. ஏனென்றல் சிறிதுபரிசை அவராளப்படுத்தும் கோக்கமாய் அவைகளை வாழலிட்டேயுன்றி மற்றுமியல்.

MORNING STAR.

Jaffna, July 26th, 1849.

POWER OF MONOSYLLABLES.

The New York Journal of Commerce has a communication, which is at once an argument and an exemplification in regard to the force of short words. Every word is a monosyllable. There is as much truth as amusement in the whole article. We extract two or three paragraphs from it.

THOUGHTS ON AND IN SHORT WORDS.

The speech of our sires, far back in the days of yore, like that of the First Man, who may well be thought to have been taught of God, was made up for the most part of those short words which are spoke with one pulse of the breath, and one stroke of the tongue. The stream of time through a long tract of years, and from lands not our own, has brought down to us a vast drift of new and strange terms, with which we may think our speech has come to be rich, but it is clear, that much of its strength has in this way been lost. Thus are we shown to be base sons, who, both from our limbs and our tongues, have lost the brawn of our sires. They in truth were poor in purse, but rich in speech. Their words like gems, were as great in wealth, as they were small in bulk; while the mass of ours, are as poor as they are large and long. We must add to this, not only the loss of force, but the waste of breath and time when we would speak our thoughts; and that of types and ink when we print them. Huge tomes would shrink to one-third their bulk, and time and pains would be spent less in vain both to those who write and print, and to those who read, if there were a due care to clip the length and size of the words, and to use no more than the thought can claim. In our age the price of time is as great as that of books is small; and the first charge we should give to those who would have us read what they write, is: "In all ways and by all means be brief; for life is short and art is long."

Nor let us think that the good old stock of words, so short and strong, is lost. They are not lost: they lie blent with the trash of the heap; and in bright points shine out here and there from the map, like the stars when a fog dims the air, or the face of the sky is dark with clouds. It will be well worth our while to mine out these gems, and string them on the chains of our thoughts, which will then shine with new life; and though the tongue may lose in sound, it will be the more fit to speak all that the deep soul can feel. The heart feels but throbs by throbs; and it is thus that the tongue should beat while it gives vent to its joys and its pains.

The arts of life and the lore of the head have need, it is true, for terms both cold and long. The heart must be kept cool while we search for truth; and truth shines best in what some call "a day light." But what we have said holds in full force when we look to all that large class of thoughts which come from the heart, and which we wish to go down in the souls of those to whom we speak. Here we need the thoughts that breathe, and the words that burn—those that wing their speed like a bolt, and pierce like the barb on the shaft. Such are the terms in which it is fit to hail the long lost friend, when we once more grasp his hand, and hang on his neck, and tell him: "I have seen thy face as though I had seen the face of God." Thus should we "sing praise to the Lord with a harp; with the harp and the voice of a psalm; and pay our vows in the house of the Lord."—Hear him who cries out of the depths; and say, what are the strains of his sad plaint? "Wo to the day in which I was born. Let that day be dark with the clouds of death. Let no voice of joy break on that night, and its stars be dark; let it look for light, but have none; nor let it see the dawn of the day. My gray hairs shall go down in grief to the grave of my son, and there our heads shall be at rest.—O, my son! my son! would God I had died for thee, my son! my son!"

ARISTOTLE AND SOLOMON.

SALOMON says, "There is nothing new under the sun;" and I may illustrate this by showing that, as probably Paley borrowed much from the "Ethics" of Aristotle, so Aristotle himself borrowed from other sources. A Jew, who kept a bazaar, came one day to my rooms to exhibit a bill of his goods. He saw a volume of Aristotle lying upon the table—took it up and read it with great fluency. "I was intended," said he, "for a rabbi, and these matters were once very familiar to me. Does it not," he continued, "sometimes strike you that you have read much of this in another place?" "Yes," I replied; "sometimes think that there are parts of the Bible very like what I occasionally meet with in this book." "Exactly so," said he, "and no wonder! When Alexander visited Jerusalem, it is not probable that he would forget his tutor's request to send him the learned works of the nations he conquered. We may, therefore, readily suppose that Aristotle was not ignorant of the writings of Solomon; and there are obvious reasons why he should not acknowledge the sources whence

he derived whatever he might choose to borrow from our sacred books." I have frequently since thought of the Jew's remark, and it seems very possible that he was not far wrong.—Church and State Gazette.

THE QUEEN'S ACCOMPLISHMENTS.

Her Majesty is, undoubtedly among the most accomplished ladies in her dominions. She is mistress of the modern languages, in which she expresses herself with grace and fluency. Her love of music developed itself at a very early age; she plays with taste and expression on several instruments, and has inherited her royal grandfather, George Third's predilection for the organ. She is said to evince a decided preference for Italian music, and takes delight in the compositions of Beethoven, and Mozart. Her voice is mezzo soprano. She inherits her numerous talents, not only from the royal family from whom her descent is paternally derived, but also from her illustrious mother, who is a composer.

The Queen's talents for drawing are so remarkable, that one of her masters, before her accession to the throne, when speaking of his royal pupil, said, "The Princess Victoria would have made the best female artist of the age, if she had not been born to wear a crown."

She told this gentleman that her pencil was a source of great delight to her; and that, when fatigued by severer studies, it was a refreshment to devote an hour to drawing.

So affable was this amiable Princess in her deportment to her instructors, that she was beloved by them all. One of her drawing masters ventured to make known to her, that a lady whom he knew had expressed the most ardent desire to possess something sketched by her hand.

"Indeed," replied her Royal Highness, with a smile, "I wish it were in my power to gratify the wish of every one as easily;" and dipping a pen in the standish, she rapidly executed a free sketch of a horse's head, in the style called etching, and kindly presented it to Mr. Westall for his friend.

The lady was astonished at the beauty of the execution, but observed that no one would believe it was really the work of the Princess Victoria unless it were distinguished by her autograph.

When this remark was repeated to the Princess, she very good humouredly completed the happiness of the fortunate possessor of this valued drawing, by adding her autograph. She writes a very fine hand, free, bold and legible. She is also an excellent arithmetician, and examines accounts with the ease of a financier.

In the private expenditure Her Majesty is both economical and generous. She has been more liberal in her gifts, and more magnificent in her hospitality than any of her immediate predecessors; yet the privy purse is unembarrassed. We have afforded, in our previous detail, a solution of this apparent enigma: her Majesty is an excellent accountant.—Miss Strickland.

EXCELLENCY OF CHRIST.

He is a path, if any be misled;
He is a robe, if any naked be,
If any chance to hunger, he is bread;
If any be a bondman, he is free;
If any be but weak, how strong is he!
To dead men, life he is, to sick men, health;
To blind men, sight; and to the needy, wealth;
A pleasure without loss, a treasure without stealth.
Giles Fletcher.

A BRIEF ARGUMENT.—Bad men would not have written the Bible, because it condemns their own works; good men could not have written it, for they would have been writing falsehoods; it must, therefore, be the work of God.

How to Be Happy.—A little child, seven years old, one day said to her mother, "Mother, I have learned how to be happy, and I shall always be happy." "My dear," said her mother, "how can this be done?" She said, "It is by not caring any thing about myself, but trying to make every body else happy." O! children, this way.—Love God, and love to do good to all around you, and you will be happy.

NOT TOO YOUNG.

Said a boy ten years old, a few days since to his mother: "Mamma, may I join the temperance society?" "My son," said the mother, "you are too young yet; you may join it when you are old enough." "But, Mamma, some boys were skating on the river Christmas day, and they had some beer there, and some of them drank too much, and could not stand." "My son," said the mother, "you are not too young; you may go and join the temperance society tomorrow."

THE POWER OF THE BOXES.—"What boxes govern the world?" asked a New York paper. It answers the question thus: "The cartridge box, the ballot box, the jury box, and the band box."

THE ENDLESS BEING OF MAN.

Heaven and earth
Shall pass away, but that which thinks within me
Must think forever, that which feels must feel:
—I am, and I can never cease to be.

A LITTLE REASONER.—A little boy asked his mother how many gods there were. A younger brother answered, "Why, one to be sure." "But how do you know that?" inquired the other. "Because," answered the younger, "God fills every place, so that there is no room for any other."

IRON A PROPHYLACTIC AGAINST CHOLERA.—A correspondent of the last (the January) number of the London Lancet, suggests to those exposed to the influence of cholera, the internal use of iron as a prophylactic. It is supposed that when the blood is well impregnated with iron, it is less liable to those mortal changes in which many epidemic diseases primarily consist. A grain or two of sulphate of iron made into pill with extract of gentian, to be taken during or after each meal, is recommended.

HINDU ANTI-MISSIONARY COLLEGE.

Three and a half years ago, the wealthy Baboos of Calcutta were filled with wrath because a native student of the Free church Institution, publicly declared his conversion to Christianity. They denounced the missionaries and threatened with expulsion from caste any member of the Hindu community who should send his child to learn at a Missionary Institution. At the same time they resolved to establish and endow a magnificent anti-missionary College, which should supply gratuitous education for the children of Hindus. £30,000 were promised by those on the spot, as the commencement of a fund which should place the contemplated Institution above the reach of downfall.—Our readers will be interested to mark how far these splendid promises have been fulfilled. The amount realized by donations, instead of being £30,000, was a little over £3,000! The monthly subscriptions were at first about £43; which, with the interest the £3,000 gave about £54 for the monthly expenses of the school. Seven hundred pupils were in attendance and a full complement of Teachers engaged. But gradually the monthly subscriptions fell off; the teachers were not paid, and left the Institution; the School building was exchanged for a poor one to save rent, and now, at the end of three years, the result of all the bluster and effort of these mighty Baboos is seen in the dull existence of an Institution that is sustained only by the interest on the vested fund amounting to about £13 a month; the monthly subscription which began with £43, has dwindled down to 14 shillings, which a man is employed to collect at 16 shillings a month!—This is a fair illustration of the moral power of men educated in Hinduism. We should like some of our friends to inform us how much more successful than this, have been the efforts of the zealous, wealthy, and influential native gentlemen who engaged some eighteen months ago to sustain a Caste school at Wannarponny in opposition to Mr. Percival's Establishment.

GOLAB SINGH.—Rumours are out that a new campaign in the North West is determined on, to reduce the forces of Golab Singh, who declares himself willing but unable to deliver up his guns, his troops being unwilling to part with them.

GOOD DECISION.—The new Superintendent of Police at Calcutta has decided that no processions, religious or otherwise, shall take place in the European portion of the town.

A BAD SCRAPE.—Mr. James Summers, teacher in the Colonial Chaplain's school at Hongkong, loaded at Mucuo, and in passing through the streets met a procession with the Host when he was wanted to take off his hat, but refused, whereupon he was by order of the Governor arrested and confined in the Guard house. A demand for his release was sent to the Governor by Captain Koppel, Senior British Commander at the station, but was not complied with, whereupon a detachment of armed marines was landed and by force released him from confinement. Three Portuguese soldiers were wounded and one killed by the firing of the British party.—It is thought the Naval Commander exceeded his authority in this attack, and that it may prove a serious business for him.

UNFORTUNATE ACCIDENT.—A French Roman Catholic missionary at Pinang, while out shooting, fell into a pit intended for the capture of Tigers. He was transfixed by a spear which entered at his hip and emerged near the left breast and died after lingering in terrible agony for 19 hours.—Obs.

WESLEYAN MISSIONARY SOCIETY.—The following is the total of Receipts and Expenditure of this Society for the year 1845 as published in the Watchman and Wesleyan Advertiser.

Total amount of income from all sources	£104,126. 19. 7
Expenditure	£111,492. 9. 3

